

ΜΟΝΟΠΡΑΚΤΟ ΤΕΣΣΑΡΩΝ ΠΡΑΞΕΩΝ

Ντίνος Κορδώσης

Βρισκόμαστε στο χώρο δράσης των τεσσάρων πράξεων της αριθμητικής. Μπροστά σ' ένα τρίποδο στέκεται η αφαίρεση (γυναίκα γύρω στα σαράντα) και ζωγραφίζει. Υπάρχουν δυο πόρτες η εξωτερική, (αριστερή όπως φαίνεται απ' το θεατή) και η δεξιά. (Εσωτερική). Από την εσωτερική πόρτα μπαίνει η πρόσθεση. (Κάπως περασμένης ηλικίας γυναίκα που διατηρεί κάποια κοκεταρία). Η ταυτότητά της όπως και της αφαίρεσης μπορεί να δηλώνεται με το αντίστοιχο σύμβολο (+) και (-) αντίστοιχα σε περιβραχιόνιο ή να φορούν μπλουζάκια με το αντίστοιχο σύμβολο στο στήθος).

ΠΡΟΣΘΕΣΗ: Παάλι στην αφαιρετική ζωγραφική τού 'ριξες; Έχω πια βαρεθεί να σε βλέπω να ζωγραφίζεις παραστάσεις με λειψό περιεχόμενο.

ΑΦΑΙΡΕΣΗ: Τι να κάνουμε; Με τα προσόντα που μου κληροδότησε η μάνα μου η πρόσθεση, μόνο αυτό μπορώ να κάνω.

ΠΡ: Δε λες καλύτερα πως σε εκφράζει, γιατί ενισχύει την αυτοπεποίθησή σου. Αν και... εγώ βρίσκω και μια δόση ναρκισσισμού σ' αυτή σου τη δραστηριότητα.

ΑΦ: (έντονα με θυμό). Τολμάς εσύ να μιλάς για ναρκισσισμό. Που μετά την προσθετική στήθους που έκανες δεν ξεκολλάς απ' τον καθρέφτη;

ΠΡ: Άα! Πολύ κακία βλέπω πάλι σήμερα η κόρη μου! (Από την εξωτερική πόρτα μπαίνει η διαίρεση ένα κορίτσι σε εφηβική ηλικία και πέφτει βαριά με απογοήτευση σ' ένα κάθισμα).

ΔΙΑΙΡΕΣΗ: Αυτό ήταν! Απερρίφθη οριστικά κι αμετάκλητα! Η επιτροπή απεφάνθη τελεσίδικα. «Η διαίρεση με το μηδέν είναι αδύνατη».

ΠΡ: Ε, μην κάνεις έτσι! Δεν είναι και για θάνατο που απέρριψαν το αίτημά σου να σχετίζεσαι με το μηδέν! Άλλωστε είναι ο νεώτερος

φυσικός αριθμός. Για χιλιετίες αγνοούσαμε την ύπαρξή του αλλά ζήσαμε χωρίς αυτόν.

ΔΙΑΙΡ: (Παίρνει στα χέρια της ένα υφασμάτινο αρκουδάκι). Έλα τώρα γιαγιά! Εσύ έχεις επανειλημμένα δηλώσει πως το μηδέν είναι ένα υπέροχο, ένα καταπληκτικό τίποτα με τεράστιες δυνατότητες και με το που ανακαλύφθηκε, έτρεξες να σχετιστείς μαζί του. Δηλαδή όλοι τρέξατε!

ΠΡ: Δεν είναι ακριβώς έτσι τα πράγματα.

ΔΙΑΙΡ: Γιατί, δεν έσπευσες να το κάνεις ουδέτερο στοιχείο σου; (Γράφει στον πίνακα) $0+\alpha=\alpha+0=\alpha$. Δεν έσπευσες να το κάνεις άθροισμα αντιθέτων; (Ξαναγράφει). $\alpha+(-\alpha)=0$

ΠΡ: Μα κορίτσι μου ο πατέρας σου...

ΔΙΑΙΡ: Ο πατέρας μου μάλιστα, ο μεγάλος πολλαπλασιασμός! Αυτός πια κι αν δεν του 'δωσε παντοδυναμία. Του 'δωσε το δικαίωμα να καταβροχθίζει τα πάντα! Απορροφητικό στοιχείο βλέπεις! (γράφει στον πίνακα). $\alpha \cdot 0 = 0 \cdot \alpha = 0$

ΠΡ: Ήθελα να πω, πως ο πατέρας σου πιστεύει ότι στην περίπτωσή σου θα ήταν μεγάλο λάθος να σχετιστείς με το μηδέν.

ΔΙΑΙΡ: Και λοιπόν; Δεν έχω κι εγώ το δικαίωμα να κάνω τα λάθη μου; Θέλω κι εγώ να έχω πάρε- δώσε με το μηδέν. Δεν έχω ανάγκη από νουθεσίες και κηδεμονίες κατάλαβες;

ΠΡ: Άχ! Η επιπολαιότητα της νιότης! Βλέπεις μόνο τα πλεονεκτήματα.

ΑΦ: Έχει δίκιο η μικρή! Όλα τα θηλυκά είναι θύματα. Μη χτυπιέσαι άδικα κορίτσι μου και δεν πρόκειται τίποτα ν' αλλάξει. Τ' αρσενικά βέβαια! Αυτά είναι τα προνομιούχα πλάσματα! Τα θηλυκά... αμελητέες ποσότητες, για πέταμα!

ΠΡ: Νομίζω πως είσαι άδικη. Τουλάχιστον είσαι υπερβολική.

ΑΦ: Μπα! Για να τα βάλουμε κάτω! Μου 'δωσες εμένα ανεξαρτησία; Μου 'δωσες ελευθερία δράσης; Είμαι πάντοτε στη σκιά σου. Μ' έφτιαξες έτσι, ώστε χωρίς εσένα να μη μπορώ να κάνω βήμα!

ΠΡ: Η αλήθεια είναι πως ήμουν υπερπροστατευτική...

ΑΦ: Η καθαρή αλήθεια είναι πως ήσουν ανταγωνιστική. Ναι ανταγωνιστική! Γιατί ποια είμ' εγώ; Η αφαίρεση. Δηλαδή η πρόσθεση του αντίθετου. Μάλιστα! Εγώ η αφαίρεση είμαι ένα είδος πρόσθεσης κι έτσι με προτιμούν όλοι. Πού τη βλέπεις την ανεξαρτησία. Έχω εγώ προσωπικότητα; Ποια είναι η δική μου η υπόληψη;

ΠΡ: Ήθελα να είμαι πάντα κοντά σου!

ΑΦ: Χα! Ας γελάσω! Ήθελες να με κηδεμονεύεις. Ήθελες να με ελέγχεις. Αυτό ήθελες! Ακόμα και οι φιλικατζήδες μ' αποφεύγουν κι αντί αφαίρεση, κάνουν πρόσθεση για να δώσουν τα ρέστα.

ΠΡ: Είναι βλέπεις που τα χρόνια εμπνέουν εμπιστοσύνη.

ΑΦ: Τα χρόνια! Σε προτιμάνε όλοι γιατί το παίζεις αγαθή, γιατί το παίζεις άκακη. (ειρωνικά) «είστε όλοι παιδιά μου!» Έτσι κάνεις εμένα να φαίνομαι αναξιόπιστη. Όλοι λοιπόν μου γυρίζουν την πλάτη. Θεωρούν το σύμβολό μου σαν πρόσημο, με παρακάμπτουν και κάνουν πρόσθεση. $\alpha - \beta = \alpha + (-\beta)$

ΠΡ: Νόμιζα πως... θα σ' ευχαριστούσε να συνεργαζόμαστε.

ΑΦ: Επί ίσοις όροις ναι! Για συνεργάτη σε θέλω, μα όχι γι' αφεντικό!

ΠΡ: Νομίζω πως η κακοδαιμονία σου πηγάζει απ' την απαισιοδοξία σου.

ΑΦ: Αυτή η υποκρισία σου είναι που με τσακίζει. Πώς θέλεις να είμαι αισιόδοξη; Μήπως μου 'δωσες καμιά ιδιότητα της προκοπής για προίκα; Όλα σου τα καλά γονίδια τα κληροδότησες στο γιόκα σου τον πολλαπλασιασμό. Μεταθετική ιδιότητα, προσεταιριστική ιδιότητα, ουδέτερο στοιχείο. (Γράφει σε δυο αντικριστές στήλες τις αντίστοιχες ιδιότητες της πρόσθεσης και του πολλαπλασιασμού)

$$\alpha + \beta = \beta + \alpha$$

$$\alpha \cdot \beta = \beta \cdot \alpha$$

Μεταθετική

$$(\alpha + \beta) + \gamma = \alpha + (\beta + \gamma)$$

$$(\alpha \cdot \beta) \cdot \gamma = \alpha \cdot (\beta \cdot \gamma)$$

προσεταιριστική

$$\alpha + 0 = 0 + \alpha = \alpha$$

$$\alpha \cdot 1 = 1 \cdot \alpha = \alpha$$

Ύπαρξη ουδέτερου στοιχείου

και για να επιβεβαιωθεί η σκανδαλώδης αδυναμία σου για τον κανακάρη, ιδού και η επιμεριστική του πολλαπλασιασμού ως προς την πρόσθεση. $\alpha \cdot (\beta + \gamma) = \alpha \cdot \beta + \alpha \cdot \gamma$

Έτσι σου δίνεται η ευκαιρία να σχετίζεσαι καθημερινά με το γιόκα σου.

ΠΡ: Νομίζω πως είσαι άδικη, ο αδερφός σου σ' αγαπάει. Άλλωστε έχει και μαζί σου τέτοια ιδιότητα. Την επιμεριστική του πολλαπλασιασμού ως προς την αφαίρεση. $\alpha \cdot (\beta - \gamma) = \alpha \cdot \beta - \alpha \cdot \gamma$

ΑΦ: Τώρα συγκινήθηκα! Όταν πηγαίνω με τα νερά του όλα καλά. Ας τολμήσω όμως να πω μια κουβέντα παραπάνω κι αμέσως το σύμβολο της αφαίρεσης έγινε πρόσημο $\alpha \cdot (\beta - \gamma) = \alpha \cdot [\beta + (-\gamma)]$ Έτσι τώρα ο στοργικός μου αδελφούλης έχει να κάνει πάλι με τη μανούλα του! Δώρο άδωρο λοιπόν η επιμεριστική του πολλαπλασιασμού ως προς την αφαίρεση. Για τα μάτια του κόσμου!

ΔΙΑΙΡ: Πέστα θεία ν' αγιάσει η γλώσσα σου! Τα ίδια έκανε κι ο πατέρας μου ο πολλαπλασιασμός με μένα.

ΠΡ: (Προς την αφαίρεση). Είσαι πολύ εριστική σήμερα! Όσο για σένα μικρή, θα 'πρεπε να' χεις μεγαλύτερη εμπιστοσύνη σε κείνους που θέλουν το καλό σου κατάλαβες;

ΔΙΑΙΡ: Ασφαλώς! Το μόνο που δεν μπορώ να καταλάβω, είναι πως γίνεται πάντα το δικό μου το καλό να συμβαδίζει με κείνο που είναι συμφέρον ή τουλάχιστον βολικό για τους κηδεμόνες μου! Είμαι πια σε θέση να γνωρίζω πιο είναι το καλό μου, δεν θέλω να παίρνουν οι άλλοι αποφάσεις ερήμην μου. Η ζωή μου μου ανήκει! Έγινα σαφής;

ΠΡ: Καλά ηρέμησε. Θαρρώ πως έρχεται ο πατέρας σου.

ΠΟΛΛΑΠΛΑΣΙΑΣΜΟΣ: Α, πολύ ωραία! Βλέπω πως έχουμε απαρτία σήμερα!

ΑΦ: Εις τι οφείλουμε την τιμή της προσελευσής σας κύριε των δυνάμεων;

ΠΟΛ: Γιατί αυτή η σκωπτική διάθεση και η ειρωνική προσφώνηση αδελφούλα;

ΑΦ: Δεν είσαι ο κύριος των Δυνάμεων; Και βέβαια είσαι, αφού η δύναμη αριθμού ορίζεται με πρωταγωνιστή την αφεντιά σου. Σε όλες εμάς έδωσες ρόλους κομπάρσων.

ΠΟΛ: Προσπαθώ να μαντέψω τι κρύβεται πίσω απ' αυτή την επιθετική διάθεση. Αλήθεια κάτι συμβαίνει εδώ...

ΠΡ: Μη δίνεις σημασία γιε μου, δεν υπάρχει πρόβλημα.

ΑΦ: (Κοροϊδευτικά) Μη δίνεις σημασία γιέ μου δεν υπάρχει πρόβλημα! Πρόσεχε μην κακοκαρδίσεις το γιόκα σου! Αυτό έχει σημασία για σένα. Για το πώς νιώθουν οι άλλοι, δεκάρα δε δίνεις. Και καλά, εγώ είμαι παλιά караβάνα. Όμως αυτή εδώ η μικρή, να βιώνει την αδικία σ' αυτή την τρυφερή ηλικία!

ΠΟΛ: Δε σε καταλαβαίνω, για ποια αδικία μιλάς; Όμως αλήθεια κάτι έχει αυτή...(Πιάνει το πρόσωπο της διαίρεσης που είναι μουτρωμένη και το γυρίζει προς αυτόν)

ΔΙΑΙΡ: (Με παραπονιάρικο πείσμα).Άφησέ με!

ΑΦ: Ε, λοιπόν το θράσος σου δεν έχει όρια. Την έκανες απολύτως εξαρτημένη από σένα και θέλεις να είναι ευχαριστημένη; Θέλεις να της αρέσει το ότι διαίρεση είναι ο πολλαπλασιασμός με τον αντίστροφο; Που δεν έχει δικαίωμα ν' αγγίξει το μηδέν; Που έχει όλα τα κουσούρια του πατερούλη της και κανένα απ' τα προτερήματά του;

ΠΟΛ: Ωραία! Εγώ είμαι ο πρωταγωνιστής των δυνάμεων. Αλλά μήπως αυτή η μικρή δεν είναι η μεγάλη κυρία των αναλογιών;

ΑΦ: Τυχερή ήταν που την επέλεξε ο Θαλής για να εκφράσει το θεώρημά του, γιατί με την προίκα που της έδωσες εσύ, ελάχιστοι πια την εμπιστεύονται.

ΠΟΛ: Φαίνεται πως ξέχασες την κοινή σας ιδιότητα στις δυνάμεις.

$$a^{\mu} : a^{\nu} = a^{\mu-\nu}$$

ΑΦ: Μήπως εσύ δεν είχες μια κοινή με τη μητερούλα σου!

$$a^{\mu} \cdot a^{\nu} = a^{\mu+\nu} \quad \text{Κι αφού πήρες τη μερίδα του λέοντος,}$$

$$(a^{\mu})^{\nu} = a^{\mu \cdot \nu} \quad \text{Μας έριξες κι εμάς ένα μεζέ!}$$

ΠΟΛ: Και ο ορισμός $a^{-\nu} =$;

ΑΦ: Σιγά τα λάχανα! Άλλαξε ο Μανωλιός κι έβαλε τα ρούχα του αλλιώς. Μιλάμε για αρνητικό εκθέτη κι όχι για αφαίρεση, όπως θα μπορούσαμε να μιλήσουμε για αντίστροφο κι όχι για διαίρεση. Ακόμα και στην περίπτωση που θα το δούμε με τη δική σου οπτική, έχουμε ν πολλαπλασιασμούς και μια διαίρεση.

ΠΟΛ: Δεν ξέρω τι λες εσύ. Εγώ εδώ βλέπω σύμπραξη θείας κι ανεψιάς. Αλλά τι λέω, πάντα ήσουν καχύποπτη και μίζερη. Μια ζωή παρεξηγείς τις προθέσεις των άλλων, μηδενίζεις ό, τι καλό σου προσφέρουν και εισπράττεις πάντοτε αρνητικά συναισθήματα.

ΑΦ: Α, δεν ξέρεις τι λέω! Μιλάω όχι μόνο για γονιδιακές αδυναμίες, αλλά και μια βρώμικα απαράδεκτη προπαγάνδα εναντίον μου και ως τεκμήριο επικαλούμαι το πυθαγόρειο θεώρημα.

ΠΟΛ: Τι; Το πυθαγόρειο θεώρημα;

ΑΦ: Ακριβώς! Διότι ποια η διατύπωσή του; Σε κάθε ορθογώνιο τρίγωνο το τετράγωνο της υποτείνουσας είναι ίσο με το άθροισμα των τετραγώνων των δυο κάθετων πλευρών. Δηλαδή πρόσθεση και τετράγωνο σε πρώτο πλάνο, επομένως πρόσθεση και πολλαπλασιασμός.

ΠΡ: Ήταν επιλογή του Πυθαγόρα. Τι σχέση έχουμε εμείς;

ΑΦ: Άφησέ τα αυτά μαμά πρόσθεση. Σε ξέρω τι κόλακας, τι εκμαυλίστρια είσαι! Θα έκανες τα πάντα για να συνεργαστείς μια ακόμα φορά με το καμάρι σου.

ΠΡ: Υπονοείς πως επηρέασα εγώ τον Πυθαγόρα;

ΑΦ: Ο Πυθαγόρας ήταν ένας μυστήριος τύπος, που έκανε τις δουλειές του μυστικά. Δεν μπορώ να ξέρω πώς τον δελέασες, μα είμαι σίγουρη πως την έχεις λερωμένη τη φωλιά σου.

ΠΡ: (Κοιτάζοντας τον πολλαπλασιασμό) Κύριε των δυνάμεων!

ΠΟΛ: Καλά, συνειδητοποιείς αυτά που λες; Δεν έχεις αποδείξεις. Μας κατηγορείς κάνοντας εικασίες κι αυτό λέγεται συκοφαντία.

ΑΦ: Τι χρειάζονται οι αποδείξεις. Εδώ συνηγορεί η κοινή λογική. Υπάρχει ύποπτη παρέμβαση, αλλιώς γιατί ο Πυθαγόρας να μην προτιμήσει την ισοδύναμη διατύπωση; Σε κάθε ορθογώνιο τρίγωνο το τετράγωνο μιας κάθετης πλευράς, ισούται με τη διαφορά του τετραγώνου της άλλης κάθετης πλευράς από το τετράγωνο της υποτείνουσας;

ΠΟΛ: Τι λες;

ΔΙΑΙΡ: Έχει δίκιο η θεία.

ΠΟΛ: Και γιατί παρακαλώ έχει δίκιο;

ΑΦ: Πες μου εσύ καλύτερα, γιατί να επιλέξει ο Πυθαγόρας τη σχέση $\alpha^2 = \beta^2 + \gamma^2$ και όχι μια απ' τις δυο άλλες: $\beta^2 = \alpha^2 - \gamma^2$ ή $\gamma^2 = \alpha^2 - \beta^2$. Σίγουρα είχε διπλάσια πιθανότητα να επιλέξει αφαίρεση παρά πρόσθεση.

ΠΟΛ: Δεν είμαι ο αρμόδιος να σου απαντήσω σ' αυτή την ερώτηση. Μάλλον θα 'πρεπε να ρωτήσεις τον ίδιο τον Πυθαγόρα. Ένα σου λέω μόνο, πως ποτέ δεν σκέφτηκα να σ' αδικήσω. Πολύ περισσότερο η μητέρα.

ΑΦ: Έχεις δίκιο καημένε! Αλήθεια πώς έγινε και ξέχασα πως μου κάνατε την τιμή να μετάσχω και στην αφαίρεση διανυσμάτων;

ΠΟΛ: Επί τέλους! Καιρός ήταν να εκτιμήσεις και κάτι!

ΑΦ: Με δουλεύεις κανονικά ε; Συνεχίζετε την κοροϊδία! Έτσι δεν είναι γλυκιά μου μανούλα; Αφαίρεση ενός διανύσματος από ένα άλλο δεν είναι η πρόσθεση στο δεύτερο του αντιθέτου του πρώτου; (Γράφει στον πίνακα τα σχετικά). $\vec{\alpha} - \vec{\beta} = \vec{\alpha} + (-\vec{\beta})$

ΠΡ: Τι να σου πω κορίτσι μου; Έχεις ένα τρόπο να βλέπεις τα πράγματα...

ΑΦ: Και καλά, εγώ τουλάχιστον έχω αυτή έστω τη συμβολική συμμετοχή. Εδώ είναι η τραγωδία...(Δείχνει τη διαίρεση που ξεσπά σε σπαρακτικό θρήνο).

ΔΙΑΙΡ: Αα!...

ΠΟΛ: (Στην αφαίρεση). Γιατί ενσπείρεις καινά δαιμόνια και ξεσηκώνεις και τη μικρή; Ορίστε τι έκανες!

ΑΦ: Εγώ ξεσηκώνω τη μικρή ή η δική σας αδικία; Μετά το δογματικό εκείνο «η διαίρεση με το μηδέν είναι αδύνατη», ήρθε και το φασιστικό: «Η διαίρεση διανυσμάτων δεν ορίζεται»!

ΔΙΑΙΡ: Αα!...

ΠΟΛ: Μα είναι κάτι που υπαγορεύεται από τη φύση του διανύσματος.

ΑΦ: Από τη φιλαυτία και τον αρτηριοσκληρωτισμό σας υπαγορεύεται!

ΠΟΛ: Δηλαδή εικάζεις πως αδίκησα την κόρη μου, για να ευνοήσω τον εαυτό μου;

ΑΦ: Δεν εικάζω. Είμαι βέβαιη. Δεν είναι αλήθεια ότι ορίστηκαν δυο γινόμενα διανυσμάτων. Το εξωτερικό γινόμενο και το εσωτερικό, ενώ όχι η διαίρεση διανυσμάτων;

ΠΟΛ: Σου είπα η φύση του διανύσματος...

ΑΦ: Καλά, η φύση του διανύσματος και κουραφέξαλα! Άσε τις υποκρισίες αδερφούλη. Τον εαυτούλη σου τον βόλεψες μια χαρά. Φρόντισες να το έχεις δίπορτο. Πάλι τη μερίδα του λέοντος πήρες.

ΠΟΛ: Μα, ορίστηκε η διαίρεση διανύσματος με αριθμό!

ΔΙΑΙΡ: (Με παράπονο κι οργή). Τον χρειάστηκα τον αριθμό! Σιγά που καταξοδευτήκατε!

ΠΟΛ: (Στη διαίρεση). Μα μικρή μου δεν ήθελα να σε βάλω στα δύσκολα. Ξέρεις τι μπέρδεμα είναι το εξωτερικό γινόμενο; Από το επίπεδο των δυο διαστάσεων, περνάς στον τρισδιάστατο χώρο! Όσο για το εσωτερικό... Δυο διανύσματα ζευγαρώνεις και προκύπτει αριθμός. Δηλαδή απ' τις δυο διαστάσεις περνάς στη μια! Μιλάμε για τραγελαφικές καταστάσεις! Γι' αυτό σου λέω, κάνε τη δουλίτσα σου εκεί με τους αριθμούς που κουμαντάρονται εύκολα!

ΔΙΑΙΡ: Δεν τα θέλω τα εύκολα! Βαρέθηκα να με θεωρείς μικρή. Βαρέθηκα να με χειραγωγείς. Με το πρόσχημα πως τάχα με προστατεύεις μου στερείς ουσιαστικά τη συμμετοχή μου στη ζωή! (Σηκώνεται με αγανάκτηση). Σε βαρέθηκα τ' ακούς; Σας βαρέθηκα όλους! (πετά με οργή εν' αρκουδάκι που κρατούσε στα χέρια της και περνά στο εσωτερικό).

ΠΟΛ:(Στην αφαίρεση). Κοίτα τι έκανες! Πήγαινε τώρα να την ηρεμήσεις μην έχουμε χειρότερα.

ΑΦ: Αν θέλεις να εκλείψει το πρόβλημα πρέπει να εξαλείψεις την αιτία και μην φορτώνεις στους άλλους τα δικά σου σφάλματα.

ΠΡ: (Σηκώνεται). Έλα πάμε επί τέλους πνεύμα αντιλογίας!(Τη σπρώχνει ελαφρά προς τη εσωτερική πόρτα).

ΑΦ: (Γυρίζοντας απότομα). Κάτω οι προνομιούχοι!

ΠΟΛ: (Κινούμενος επιθετικά προς το μέρος της). Βρε άντε μη σου...

ΠΡ: Πάμε λοιπόν αναιδέστατο θηλυκό! (Περνάνε στο εσωτερικό).

ΠΟΛ: Αυτή η αδελφή μου αφήνιασε. Φταίω εγώ που άφησα χαλαρά τα γκέμια. (Πέφτει βαρύς σε μια καρέκλα και απευθύνεται στο κοινό). Και να σκεφτείτε πως μετά από μια ξεθεωτική μέρα ήρθα στο σπίτι να πάρω μιαν ανάσα, να χαρώ την οικογενειακή θαλπωρή. Να βλάκα! (Αυτοφασκελώνεται). Να σκοτώνεσαι όλη μέρα στη δουλειά... Λένε ότι τα μαθηματικά είναι δύσκολα. Ίσως να είναι αλήθεια. Μα το να έχεις μια αδερφή σαν την αφαίρεση και μια κόρη σαν τη διαίρεση είναι σίγουρα δυσκολότερο. Το να καπετανεύεις το καράβι της οικογένειας είναι σίγουρα πολύ ζόρικο πράμα. (Πιάνει το κεφάλι του ανάμεσα στα δυο του χέρια). Μωρέ βάστα τιμόνι, πολλαπλασιασμέ! Βάστα τιμόνι! Βάστα τιμόνι γιατί χαθήκαμε!

ΑΥΛΑΙΑ

ΤΕΛΟΣ ΠΑΡΑΣΤΑΣΗΣ